



VIITORUL ROL

CARMEN GALIN

Pe avizierul de repetiții al Teatrului Mic, o indicație reține atenția: Carmen Galin e distribuită în rolul *Ea* din *Nu sînt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu. Memoria realizează un inevitabil record: Institutul de teatru nu-i eliberase încă certificatul de absolvire, iar Carmen Galin, studentă fiind, juca, pe aceeași scenă, într-o distribuție în frunte cu George Constantin, într-un spectacol strălucit, care lansa o piesă importantă pentru evoluția dramaturgiei românești: *Simple coincidențe* de Paul Everac. Debutul care avea loc sub atît de buni auguri nu era un debut obișnuit; lumea teatrului era atentă, auzea un timbru aparte. Intuiție confirmată, într-un deceniu de carieră, prin cîteva roluri extrem de dificile: *Șen De/ Șui Ta (Omul cel bun din Siciuan)* de Brecht) și Marie (*Woyzeck* de Büchner), la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț; Puck (*Visul unei nopți de vară* de Shakespeare) și Elena Andreevna (*Unchiul Van-nea* de Cehov) la Teatrul Național din Cluj-Napoca; Hedviga (*Răta sălbatică* de Ibsen) și Fata (*Oamenii cavernelor* de Saroyan) la Teatrul Mic. Deosebite între ele, cum rar are parte o tînără actriță, dar unite prin aceeași uimitoare ardență. Carmen Galin disimulează sub o înfățișare fragilă, sub un aer suav, o rară, tulburătoare capacitate de a sesiza misterul

vieții personajului, de a stabili cu el o legătură tainică. Cinematograful a descoperit și el radiația care emană din privirea pătrunzătoare și întunecată, din mișcarea fluidă, din gesturile reținute, din intonațiile care pipăie, parcă, materialitatea cuvîntului... Dintre aproape 20 de filme, unele (ca *Ilustrate cu flori de cîmp* ori *Tănase Scatiu*) sînt de nedespărțit de numele ei. Urmează un personaj care aparține, într-un fel, sanctuarului literaturii: Pica Ioanide, într-un film după romanul lui George Călinescu.

Și iată că fosta adolescentă Daniela Buzura din piesa lui Paul Everac a crescut și a devenit *Ea*, o fată, o tînără femeie care pășește pe drumul spinos al vieții, maturizîndu-se cu fiecare pas; armele ei sînt îndrăzneala, umorul, spiritul critic și o bună doză de realism. Persoana actriței se identifică perfect tipului fetei moderne — feminină, dar inflexibilă în hotărîri, aparent nonconformistă, dar aspirînd secret la stabilitate...

Încă o surpriză: actrița care apare, pe scenă, drept o întruchipare a jocului spontan, ni se descoperă riguroasă și disciplinată în meserie, dispusă la o prezentare analitică a personajului.

„Rolul fetei din *Nu sînt Turnul Eiffel* este foarte generos; cariera sa scenică e legată de neuitata creație a actriței Eugenia Dragomirescu (la Piatra Neamț) și de numele Rodicăi Tapalagă (la „Bulandra“) și al Melaniei Ursu (La Naționalul din Cluj-Napoca); ceea ce înseamnă pentru mine și un handicap, dar și un stimul.

Ea face parte din generația tînără a lumii noastre contemporane, generație aflată în neostenită căutare; zbciumul ei e zbciumul pentru cucerirea răspunsurilor la întrebări esențiale, drumul pe care pășește e drumul către înțelepciune și echilibru între ideal și realitate. Oricare dintre tinerii spectatori se poate recunoaște în acești eroi. *Ea* reprezintă, în peisajul dramaturgiei originale, o ființă umană vie, în carne și oase, limpede conturată psihologic; iar biografia și datele personajului sînt dintre cele mai autentice și adevărate, de o robustă frumusețe etică.

Noutatea spectacolului ce se va monta în regia lui Tudor Mărăscu și în scenografia Doinei Levinga constă în modalitatea teatrală aleasă: va fi un musical; aceasta presupune, din partea actorilor, multă muncă, enorm de multă muncă: dans, efort vocal, antrenament zilnic și mai ales înalt profesionalism. Nu știu, încă, precis, cum va arăta spectacolul, sîntem abia la începutul repetițiilor. Dar cred și sper din toată inima că va fi un eveniment în viața noastră teatrală. După cum sună o replică din piesă: «O să fie greu — o să fie minunat!».

Maria Marin